

КРОКОДИЛСКЕ СУЗЕ МЕДЛИНЕ ОЛБРАЈТ

Ових дана је Мадлена Олбрајт, бивши нама по злу познати Државни секретар Сједињених Америчких Држава, на промоцији своје књиге "Мадам секретар" - дала изјаву да јој је "веома жао Срба".

У тој изјави она се је осврнула и на свог покoјног и доброг оца који је био велики пријатељ Срба, пошто је био два пута на служби у Чешкој амбасади у Београду пре Другог светског рата као аташе за штампу и после рата као амбасадор Чехословачке. Нама Србима он је познат по изјави: " Да нисам Чех, волео бих да сам Србин." Ми се добро и са пијететом сећамо тог дивног човека.

На нашу велику жалост, његове кћерке ћемо се вечно сећати као једног великог србомрца и освештаног непријатеља Срба. Ова зла жена је за сво време своје каријере у администрацији САД, свесно и упорно радила против српских интереса. Она је била и главни протагониста бомбардовања наше отаџбине од стране неславне коалиције НАТО. На поменутој промоцији своје књиге дала је изјаву да је убеђена, да је као Државни секретар добро

радила, па да је чак и поносна на своје потезе, пошто је интервенција НАТО-а зауставила "огroman покољ", мислећи ваљда, при том на Косовске Арнауте. Њој је само жао "што више никад неће моћи да оде у Београд, јер је Срби сматрају за ратног злочинца." Додала је да би волела да је бомбардовање краће трајало. Ово су зблиља КРОКОДИЛСКЕ СУЗЕ бившег Државног секретара САД. Ја бих овој сада већ старој жени дао следећи савет.

Некада је у старом Риму био један ОБЕЛИСК који се звао "Стуб срама". На њему су била уписана имена лица која су својим нечасним и злим радом осрамотили Рим. Предлажем да ми Срби подигнемо у сред Београда, на Калемегдану један такав обелиск, као пандан споменика захвалности Француској. На томе обелиску да уписујемо имена људи и жена који су нам неоправдано нанели велика зла, а тиме и себе осрамотили за вечита времена. На том стубу ја предлажем да прво место добије име Медлина Олбрајт. Јер она се не каје за злочине почињене против Срба највише њеном заслугом.

Госпођо Олбрајт, ви сте већ у годинама када се приближавате сусрету са нашим Врховним творцем, па је било очекивати да се озбиљно покајете за злочине почињене против српских људи, жена и мале невине дечице.

ЗАР ВАМ ЈОШ НИЈЕ ЈАСНО КОЛИКО СТЕ НАМ ЗЛА НАНЕЛИ?

*Драгослав Борђевић,
Калифорнија*

NATO NIJE SMEO DA NAS BOMBARDUJE

Najveći živi ruski pisac Aleksandar Solženjicin, u razgovoru za najuticajniji italijanski dnevnik "Korijere dela sera", povodom izlaska svoje nove knjige, ocenio je da NATO i Amerikanci 1999. nisu smeli da napadnu Srbiju.

Као Лав Толстој у своје време, руски нобеловац је - бранећи Србе, али и односе у данашњем свету преко њих - дословно рекао:

- Са indignacijom се сећам напада на Србију. Не зато што имам симпатије према комунисти Милошевићу, напротив, него зато што је то био пример нове агресивне политике запада и подршке тој политици појединих istočnoevropskih земаља. Радilo се о одmazди према Србима и illegalном отцепљивању дела територије (Косова) под суверенитетом легитимне државе (Србије). Када је НАТО бомбардовао тадашњу Југославију, јавно мнjenje источне Европе је аплаудирало!

Док смо ми плакали над судбином istočnoevropskih народа, над тим несрећницима, мислећи како да им помогнемо, они су аплаudirали и vikали: удрите по Србима! Удрите још jaче, удрите по њима! Шта се догодило са тим људима? Каква пометња је настала у њиховим мозговима? У моменту у којем је НАТО прескочио Уједињене нације и својеволјно одлучио да нападне Србију, радило се о историјском моменту који је прелазio границе значаја Србије. НАТО није смео да бомбардује Србију због Косова.

Руски нобеловац, чија су дела настала између 1967. и 2003. године, објављена у Италији прошлог месеца, осврнуо се и на стан-

VIŠE OD IGRE

Био сам мали да бих разумео те ствари. Мислио сам да су то они моји пластични војници visoki једва пола palca и у raznim bojama које ја postroјим по tepihu, napravim front и dignem zastave, s јedne strane nemačku, а s druge francusku и američku. Nisam ни знао ко нас напада.

Сећам се само оцeвог saveta да ако чујем неку buku, uдем у један од gradskih solitera. Nisam чуо niшта. Prolaznika није било. Ruka ми се zgrčila и kesa са једва par svezaka и једном knjigom и olovkom ми се činila nepodnošljivo teškom. Ubrzao сам hod koliko сам mogao samo да бих izbio на врh. Nizbrdo сам već počeo trčati. Svaki huk ми се činio као та očeva buka о којој је pričao.

Dopirali су из starih fabričkih postrojenja и meni се у том svom mraku pričinjavalo неко čudovište, strašno и veliko као nebo, а onda moj pogled на gore. Vidim pet velikih crnih ptica на tmurnom nebu. Nisu ни vrapci, nisu ни golubovi. One су ogromne и lete neverovatnom brzinom. Pred zgradom сам. Ulazim и polako дрžeћи се уз ogradu penjem се до stana. Spustam kvaku на dole и vrata се не

otvaraju. Zaključano. Suze ми pune oči. Roditelja нема, jasno чујем onu buku, сам сам и hvata ме neka jeza у nogama. Sedam на prljavi pod zgrade без ikakve nade да ću ponovo videti brata, mamu, tatu, drugove, učiteljicu па čak и onog pomalo ludog komšiju преко puta.

Neko ме uhvati за rame. Otvaram oči и pogled ide на nju. Komšinica из prizemlja, не preterano druželjubiva, sred-njovečna. Reče да pođem са njom. Otvara vrata svoga stana и ulazimo. U hodniku vidim bar još deset glava. Pokaza ми gde да sednem и učinih то. Njen muž ме upita да li сам dobro и gde су ми roditelji. Odgovorih kratko и zbudjeno да jesam и да не знам gde су moji. Panično ми неко reče да је počelo. Orlovi су се obrusili на нас. То су one crne ptice на nebu. Skupio сам се у klupče. Bio сам manji од tačke.

Nastao је tajac.

Они моји пластични војници сада су се okrenuli против мене и сви ме napadaju. Amerika, Nemačka, Francuska, Italija, Velika Britanija, Belgija, Turska, Španija, Kanada, Holandija, Norveška и Danska.

Počelo је bombardovanje.

*Uroš Divac
O.Š. "Slobodan Sekulić", Užice*

је у Rusiji:

- Судбина Rusije у prethodnom veku била је posebno tragična. Posle 70 godina totalitarne presije narod се našao у raljama uništavajućег uragana pljačkanja који је uništio нашу ekonomiju и minirao moralne snage zemlje. Ruskom zbudjenom и uplašenom narodu није dato vre-

mena да се oporavi. Ugušeni су сви pokušaji да се чује vlastiti glas, oslobode ruke и organizuje vlastita sudbina. Uvreženo је mišljenje да Rusija klizi ka društvu zemaља tzv. Trećег sveta. Ја не mislim tako. Ја verujem да је duh Rusije, iako у dobroj meri izvitoperen, još uvek dovoljno zdrav да јој да snage за povратак самој сеbi из delirijuma.

NAJBOLJE IZ PROŠLOSTI

KRIZA humanizma našeg vremena и dalje traje, и pored toga što су najveća zla postala prošlost. Са podelom на hiper-razvijene и veoma nerazvijene zemlje, stigli smo до novog terorizma, antievropskog и antiameričkog. Spas и за Rusiju и за zapad jeste samo у hrišćanskom modernom humanizmu, sposobnom да usvoji samo najbolje из prošlosti - upozorava Solženjicin који је Nobelovu nagradu за književnost dobio 1970. године

*Ž. P.
izvor Novosti*